

ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΩΡΟΣ

Δ. Ν. ΜΑΡΩΝΙΤΗΣ

Το ζήτημα είναι αν, τώρα που πέταξες την προσωπίδα του χρόνου κι έδειξες από πίσω το κενό του, αφήνεις να μιλήσουμε με σήματα βιογραφίας, όπου ο χρόνος φαίνεται να έχει το πάνω χέρι. Αισθάνομαι τον ψίθυρο: μην το κάνεις· θυμήσου τη μικρή μας γενναιότητα, όσες φορές η γλώσσα μας αντιστεκόταν, χλευάζοντας τα χρέη μας στα χρόνια που περνούσαν. Σύμφωνα λοιπόν: αχρονολόγητοι και αβιογράφητοι. Στο αυλάκι εκείνο, όπου η ομιλία είναι σκιά και αίμα. Χώρος φιλόξενος στον αβάσταχτο πόνο, που άνοιξε στα δυο, για να περάσει ο νεκρώσιμος νόστος σου.

Στον πάνω χώρο κυκλοφορούν στο μεταξύ ανεξίτηλα ίχνη σου. Ακίνητη η συγκίνηση μιας πρόσφατης φωτογραφίας στον δρόμο: χέρι περασμένο στον ώμο· μετωπικός ο ένας, στο πλάι ο άλλος· θα μείνουν αχώριστοι; θα χωρίσουν; Ο χώρος πάντως είναι με το μέρος τους, υπάρχει. Όπως κι ο άλλος χώρος, ο κλειστός. Γύρω στο τραπέζι επτά καρέκλες για δουλειά, γεμάτες. Κι εκείνη που άδειασε, γωνία στην αριστερή μεριά, κάθε φορά φωνάζει: είμαι εδώ. Πολύ πιο πίσω ο διάδρομος της πρώτης γνωριμίας, έξω από το 22. Γοητευμένος με τις ομηρικές παρομοιώσεις, το μυαλό σου λάμπει, θέλεις να βρεις, και βρίσκεις, παράλληλες ανάγλυφες, εικόνες των Μυκηνών: πολεμιστές που σφάζονται στην πάνω ζώνη· λιοντάρια που σπαράσσονται στην κάτω ζώνη. Και η μόνιμή σου δίψα ακόρεστη, εδώ, εκεί παντού: κάθε πρωί, αξημέρωτα, αφήνοντας τον ύπνο μόνο του, βγαίνεις μόνος για έναν καλό εσπρέσσο.

Ο άλλος, ο μεγάλος, χώρος κρεμασμένος στη δρυ του Δωδωναίου Δία. Χαρακιές, ευχές, κατάρρες, φόβοι· γράμματα στις ραφές και στις πληγές της γλώσσας· αινίγματα ψυχής. Και δεν λογάρισες τα ξοδεμένα χρόνια σου μαζί τους. Όσο για μας, έπεσε στον καθένα ένα κομμάτι από το τέλος σου. Το μοίρασες, χαμογελώντας κάτω από λευκά λουλούδια, τη μέρα εκείνη που ταξίδεψες στο χώμα. Είχες δίκιο, Τάσο. Δεν πρέπει να μας καίνε. — —

